

Vendéghallgatóként Ázsiában

Lehetőségem nyílt arra, hogy cserediákként tanulhassak a National Taiwan University of Arts egyetemen, melynek a nevéből is kitalálhatjátok, hogy mely országban tanultam.

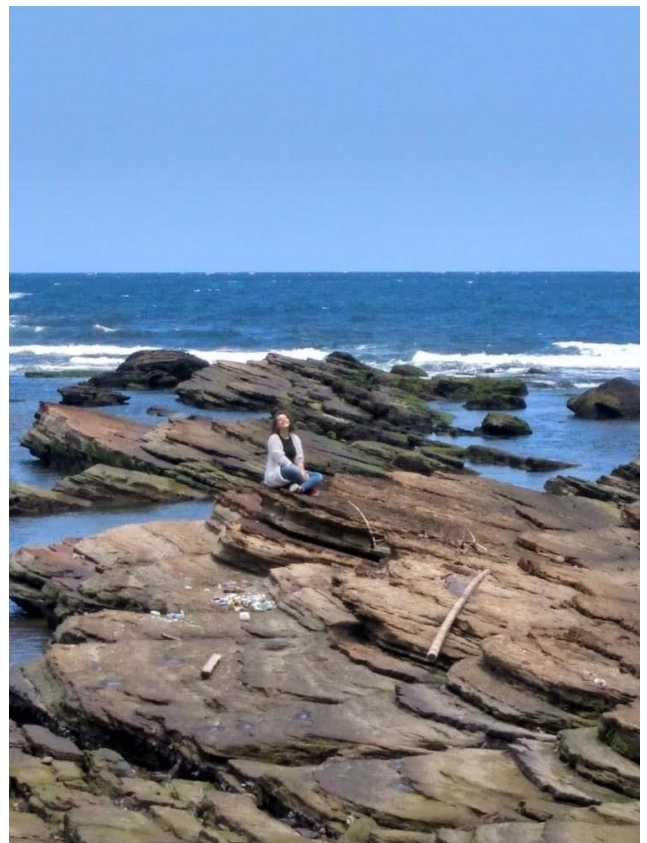
A program a Campus Mundi és a Tempus Közalapítvány támogatásával zajlott. A kint töltött időről szeretnék egy élménybeszámolóban értekezni és tanácsot adni azok számára, akik szintén ösztöndíjban gondolkodnak.

Élményeim, tapasztalataim, miért vágjatok bele

A Kezdetek

Őszinte leszek számomra ez egyáltalán nem volt egy konkrét terv. Persze nagyon szerettem volna valahová vendéghallgatóként eljutni, mert több osztálytársam és barátom is volt ugyanezen program keretében külföldön és mindenki hatalmas élményekkel, fantasztikus sztorikkal tért haza. Na de akkor, hogy is jutottam Tajvanba? Egy reggeli óra keretében keresett meg az egyik tanárom és megkérdezte, szeretnék-e Tajvanba menni, mert engem választottak az egyik jelöltnek, akit kiküldenének a tanszékről, mint első diák aki vendéghallgatóként tanulhat kint. Eleinte nem is akartam elhinni, hogy ilyen lehetőséget kaptam a szeretett egyetememtől. Persze azonnal igent mondtam ezzel meghozva életem egyik legbátrabb és legspontánabb döntését.

Aztán elérkezett a február és már a repülőről is ültem, úton Tajvanba. Eleinte nem tudtam mi fog majd kint várni rám. Közel egy nap repülőút után, fáradtan, kimerülten végre megérkeztem a Taoyuan Nemzetközi Repülőtérre, ahol a fogadó egyetem diákjai már nagy táblákkal és barátságos mosollyal, hatalmas lelkesedéssel vártak minket. És persze egy busszal, amivel aztán elvittek minket az NTUA-ra. (az egyetem rövidítése NTUA. A továbbiakban ekképpen fogok rá hivatkozni) Az egyetem jól megszervezetten megjelölte az érkezésre lehetséges napokat. Úgyhogy rengeteg más cserediákkal együtt egyszerre érkeztünk. Mindenki kapott egy kis ajándékot aztán sorra nekiláttunk a papírmunkának. Felkészülten vártak minket és segítettek megvenni minden szükséges dolgot, amire szükségünk lehetett, beleértve a matracot és a telefonkártyát. Nagyon fáradtak voltunk ugyan, de első este már tettünk is egy sétát a közeli éjszakai piacon a segítők kíséretében. Merthogy az egyetem minden cserediákhoz rendelt egy tajvani segítőt, aki szintén diák volt. Ők segítettek nekünk az órák felvételével, tájékozódásban és a beilleszkedésben.

Élet az NTUA-n

Maga az egyetem hatalmas volt, életemben nem láttam még ekkora egyetemet. Aztán persze kiderült, hogy Tajvanon van ennél jóval nagyobb is. A koli nem volt a legjobb, de szerintem diákoknak erre az időre bőven megfelelt. Egy szobában négyen voltunk. Én egy magyar lánnyal (aki szintén az egyetememről jött) és két koreai lánnyal voltam. Velük hamar össze is barátkoztunk, a nyelvi akadályok ellenére is. A cserediákok mind a negyedik emeleten voltak elszállásolva. És megjegyezném, hogy a lány és fiú koli külön épületben volt és ez rendkívül kényelmes volt így.

A kezdetek nem mondom, hogy zökkenőmentesen zajlottak. A tárgyfelvételnél kiderült, hogy a tárgyakat, amiket előzetesen megjelöltem nem is tudom felvenni. Minden tanárt külön kellett megkeresnünk és aláírást kérnünk tőlük. Legtöbbször az elutasítás oka a magas létszám vagy a nyelvi akadályok voltak. Szerencsére nem kellett egyedül keresnem a tanárokat, mert egy spanyol lány is képzőművészetre jelentkezett. Így hát kettesben felkerestük az összes tanárt majd az elutasítások és csalódások után új tantárgyak után néztünk. De nem estünk kétségbe, hiszen az NTUA rengeteg kurzust kínált számunkra és olyan tárgyakat is felvehettünk amik nem feltétlen kapcsolódnak a saját szakunkhoz. Magam olyan tárgyaknál maradtam, amik azért szorosan kapcsolódnak a festészethez. Ennek köszönhetően sok érdekes tárgyat tudtam felvenni. Különösen megszerettem a kínai tusfestéssel kapcsolatos tárgyaimat és a tanárokat. Majdnem mindenki nagyon kedves és odafigyelő volt velünk, és arra törekedtek, hogy minél többet beszéljenek velünk angolul annak ellenére is, hogy az osztályban a diákok túlnyomó többségének anyanyelve a kínai.

A tantárgyakat, amiket választottam nagyon élveztem, 1-2 kivétellel, de azokat sem bántam meg. Nagyon hálás vagyok, hogy olyan tudást és olyan technikát sajátíthattam el, amelyre őszintén nem tudom, hogy lett volna-e lehetőségem Európában. Itt a fent említett kínai tusfestésre gondolok. Számomra

hihetetlenül érdekes és relaxáló technika volt, tintával rizspapírra erre speciálisan készített kecskeszőr ecsettel festeni. Ennek ellenére szeretném hozzáfűzni, hogy ez a legnehezebb festészeti technika, amit valaha próbáltam! Emellett néha a kerámia stúdióban is megfordultam egy kedves barátomnak köszönhetően, akivel kint ismerkedtem meg.

Minden órán voltak diákok, akik segítettek nekünk, akik külön figyeltek ránk. Ez a tanárookra is igaz nagy általánosságban. A legtöbb tanár mindent megtett annak érdekében, hogy mindent megértsünk, tanuljunk és jól is érezzük magunkat. Az emberek többségéről (itt tényleg 90%-ra gondolok) elmondhatom, hogy eszméletlen módon nyitottak, befogadók és segítőkészek. Bármilyen problémánk akadt mindig volt kihez fordulunk.

Az egyetemi campuson egyébként üzemelt egy bolt is, a 711. Tajvani boltokra jellemző, hogy minden és tényleg minden van bennünk. Eleinte nagyon furcsa volt, hogy mennyi különböző teát, tejet és ételek lehet kapni benne, amiket persze a mikrókban meg is lehetett melegíteni. A személyzet nagyon kedves volt velünk. Ezen felül a campusnak saját menzája is volt, ahol olcsón lehetett egészen jó ételeket enni. Általában itt reggeliztünk. Ebédre és vacsorára pedig, ha tehattuk akkor beültünk egy közeli étterembe.

A campus és környéke nagyon biztonságos volt. Ezt Tajvanról is el tudom mondani. Amint megérkeztem azonnal otthon és biztonságban éreztem magam az embereknek köszönhetően. Az egyetem könyvtárában is sok időt töltöttem, főleg azért mert tanulni is kellett. Persze azért megjegyezném sok tajvani diák csak aludni járt oda. A könyvtár hatalmas volt, 5 emeletes. A legfelső emeleten pedig idegennyelvű (tehát angol) könyvek voltak amikből sokat tanultam vagy azért, mert információ kellett vagy csak szimpla érdeklődésből.

Lehetőséget kaptam arra is, hogy két kiállításon részt vegyek. Az egyik kiállítás a Banqiao435 Art Zone-ban került megrendezésre az egyik végzős osztállyal. Banqiao435 egy remek kiállítóhely. Ez a kiállítás egyetem kívüli volt. A második kiállítás a cserediákoknak volt megrendezve az egyetemen.

Az NTUA ezenfelül ingyenes nyelvi kurzust is felajánlott számunkra. Ahova természetesen el is mentem és megismerkedhettem a kínai nyelv alapjaival. A kurzust egy tajvani anyanyelvű tanárnő tartotta angolul. Eleinte nehéz volt a kiejtés és mindenegyéb de a hónapok végére belejöttünk, főleg a számokba, mert azt elég sokat használtuk. A kínai egy nagyon érdekes és szép nyelv, amit talán folytatni is fogok a jövőben, miután leraktam a felsőfokút angolból. Merthogy a kinti idő megerősített az angol tudásomban is. Szóval, ha valaki nyelvtanulás céljából szeretne kimenni akkor mindenképpen ajánlom,

mert rengeteg lehetőség nyílik arra, hogy elsajátítsd és gyakorold a nyelvet, legyen szó már tanult vagy éppen teljesen új nyelvről.

Élet Tajvanon

Hamar kiderült, hogy európai vagy legalábbis nyugati cserediákok nem sokan vagyunk. Ha jól emlékszem két kezemen meg tudom számolni, hány nem ázsiai cserediákot ismertem meg. Ennek köszönhetően elég gyorsan is összeismerkedtünk. Szoros barátságot kötöttem egy angol és egy cseh lánnyal, akivel sokat kirándultunk és osztottunk meg egymással a mindennapjainkat. Emellett egy spanyol lánnyal is összebarátkoztunk. A jövőben úgy gondolom mindenképpen meg fogom őket látogatni valamikor.

Nem csak európai, de tajvani és kínai cserediákokkal is barátságokat kötöttünk. Ők is nagyon nyitottak és érdeklődők voltak velünk és a kultúránkkal szemben. Számomra nagyon meghatározó maradt ennyi különböző embert, szemléletet és kultúrát megismerni.

Ha elutaztunk valahová általában együtt mentünk. Szerencsés órarendünk volt, mert pénteken mindenki végzett délig ezért péntek délutántól vasárnapig ki tudtunk kapcsolódni. Leszámítva azokat a hétvégéket, amikor sok dolgunk volt és dologzni kellett. Dolgozás alatt itt nem a pénzért

történő munkavégzésre gondolok, hanem arra, hogy mivel, mint művészek vagyunk az általunk végzett munkát ugyanúgy „dolgozásnak” nevezzük. Szóval, előfordult, hogy hétvégén kirándulás helyett dolgoztunk, azaz házi feladatok készítettünk, tanultunk, vizsgára vagy éppen egy kiállításra készültünk. Hétközben mind igyekeztünk minden órán részt venni, mert élveztük és sok újat tanultunk.

A közlekedés kint nagyon egyszerű volt. A tömegközlekedési eszközök mind el vannak látva angol nyelvű információkkal és szinte lehetetlenség eltévedni. Kedvenc eszközöm az MRT volt, avagy a metró. Elmondhatom, hogy a tömegközlekedési eszközök és megállók nagyon tiszták. Ha néha elakadtunk és nem tudtuk melyik vonatra szálljunk fel mindig oda jött hozzánk valaki és önzetlen módon segített nekünk.

A közlekedés azért is nagyon egyszerű mert a diákigazolványunk egy „easy card” volt. Az „easy card” egy olyan kártya, amire pénzt lehet felölteni, a boltokban és állomásokon. Majd ezt a kártyát kell egy beléptető rendszerhez érinteni majd az állomás vagy busz elhagyásakor ez megismételni. Ebből

kalkulálja ki a gép, hogy mennyi pénz von le az utazásért. Ez egy rendkívül kényelmes módja az utazásnak. És mivel dákok voltunk, minden sokkal olcsóbb is volt. Ez igaz a belépőjegyekre is egyébként.

Az egyetem Banqiao kerületében volt, Új-Tajpej városában. Ennek köszönhetően a főváros, Tajpej nagyon közel volt MRT-vel vagy vonattal. Olyan 30-40 perc alatt már a fővárosba is értünk, ahonnan pedig már nagyon könnyű volt a HSR-el (High Speed Rail, 300-340 km/h-val száguldó gyorsvonat, vagy bullet train). Tajvan egy nagyon kicsi ország. Kisebb még Magyarországnál is. Ez pedig a lehető legjobb dolog volt számomra! Hiszen így megismerhettem az ország északi és déli részét is. Szeretném is felsorolni a kedvenc helyeimet és élményeimet, emlékeimet, na meg kicsit mesélni is róluk.

Tényleg 100 oldalon át tudnék csak arról írni, hogy milyen ez az ország és miket láttam, miket tanultam ezért a következőben legfőképpen igyekszem arra, hogy a mondanivalómat képes formába öltsem.

Tajpej

Ha már mondhatni itt laktunk, akkor ezzel a várossal kezdem. Mivel főváros így rengeteg ember fordul meg mindenütt. Sok motorral. Ó de még mennyi motor van Tajvanban. A tömegközlekedés mellett ez a fő közlekedési forma. A város rendkívül életteli, nyüzsgő. Ennek ellenére a tájékozódás könnyű. Sokszor még a Google Maps segítségére sem volt szükség. Az biztos, hogy itt mindent meg lehet találni. Bármire is legyen szüksége az embernek.

Vannak hatalmas bevásárlóközpontok és föld alatt vásár centrumok (underground mall). Rengeteg hely van, ahol lehet szórakozni. És most nem a megszokott szórakozóhelyekre gondolok. Sok hely van ahol

különböző játékokat lehet játszani, nyerőgépek, versenyautós játékok, ritmusjátékok, táncjátékok, stb. Személy szerint oda és vissza voltam ezekért a helyekért, a hangosságuk ellenére is. A nyerőgépeket nagyon szerettem és rengeteg mindent nyertem is rajtuk, általában plüssálatokat meg figurákat. A város rengeteg különböző típusú szórakozást kínál. Sok múzeumban is jártunk, mint a Fine Art Museum, Museum of Contemporary Art és a különböző nemzeti múzeumok. Életemben először láttam például életnagyságú dinoszauruszokat. Az első héten ellátogattunk az állatkertbe és megnéztük az óriás pandákat! A pandák mellett sok olyan állatot is láttam, amik nevére nem is emlékszem, de még nem láttam őket ezelőtt sosem.

Kaohsiung

Kaohsiung Tajvan déli részén található. Ide a tavaszi szünetben volt lehetőségünk eljutni. Ha jól emlékszem a szünet egy teljes hét volt, és 4-5 napot töltöttünk itt el. Tajvanban többistenhit van, erre bizonyítékként szolgálnak a templomok, amik szó szerint majdnem minden utcában megtalálhatók. Ennek ellenére a buddhizmus is fontos a vallások között. Kaohsiung környéként található az ország legnagyobb buddhista épületegyüttese, a Fo Guang Shan. Ha egy hihetetlen, elkápráztató dolgot kell megneveznem a látottak közül akkor valószínűleg ezt mondanám. Rengeteg szerzetes és turista volt itt. Közel egy fél nap és 13 km kellett ahhoz, hogy körbejárjuk. Egyszerűen elkápráztató volt az egész hely. Az egyik épületben megismerkedtünk egy szerzetesnővel, aki mesélt nekünk a vallásról és az alapítóról. Nagyon kedvesek és vendégszeretők voltak velünk. A következő napokban bejártuk a várost. Kaohsiung éjszakai piacán megismerkedtünk a japán férfival, aki olasz zászlóval ellátott bódében árult sült fagyit (fried ice cream). Azt hiszem ez volt az egyik legfinomabb dolog, amit ott ettünk.

Tainan

A város Kaohsiung közelében található, a tajvaniak sokszor nevezik ezt a helyet a város szívének. Ugyan nem ez a főváros, de az a legöregebb város Tajvanban. Ebből kifolyóan rengeteg nagyon öreg templom és épület található a városban. Illetve a holland, spanyol és japán uralom múltját is őrzi. Állítólag itt találták fel a bubble tea-t is amit mindenki nagyon szeret. Erről jut eszembe Tajvan érdekes hangulata. Valahogyan egyszerre ötvöződik benne a tajvani és japán kultúra.

Xiao Liu Qu

Ez egy apró kis sziget Tajvan déli részén. Hatalmas élmény volt számomra, hogy lehetőségünk nyílt teknősökkel úszni. Mindössze pár napot töltöttünk el itt, mégis a legkedvesebb helyeim közé tartozik.

Ha azon gondolkozol, hogy kimenj-e külföldre tanulni akkor azt mondom, hogy ne félj és merj kockáztatni és mindenképpen vágj bele! Főleg azért, mert rengeteg új embert, kultúrát ismerhetsz meg! Tapasztalom szerint az emberek pedig nagyon nyitottak a többi cserediák pedig pont ugyanabban a helyzetben van, mint te ezért szinte automatikus megszületnek a barátságok. Én személy szerint egyszer sem éreztem magam igazán magányosnak, mindig volt kihez fordulnom, kivel szórakoznom. Eleinte én is féltem, aggódtam, hogy mi lesz majd kint, de egyáltalán nem bántam meg, azt hogy bele mertem vágni! Ezúton is szeretném még egyszer megköszönni a Campus Mundinak, a Tempus Közalapítványnak és az Eszterházy Károly Egyetemnek, hogy ilyen lehetőséget biztosítottak számomra és diáktársaim számára! És köszönet az NTUA-nak is!

谢谢台湾, 下次见 !

Ujvári Rebeka

